

CIRIL ZLOBEC

CIRIL ZLOBEC

Dvom

1.

Kateri meč me je preklal na dvoje,
ne da bi en sam vozal mi presekal?
Le koder lahkih nog doslej sem tekal,
zdaj vsak dan bolj in bolj počasne hoje

ne vem več k čemu radoveden romam.
Celo ljubezen moja, toplokrila,
se nadme zaskrbljeno je sklonila,
ta prizadevna izganjalka dvoma.

Ah, ta moj dvom! Je že postal del mene?
Igriv udar galebove peruti
ob morsko peno, preden spet požene

se pod nebo! Vse moje misli, čuti
zdaj skozenj krčijo si svojo pot.
Vse dlje in dlje in stran od lahkih zmot.

2.

Vse dlje in dlje in stran od lahkih zmot
dvom iz temè v temó na pot mi sveti,
ne zapeljuje me z lažmi, z obeti,
ne zalezuje, spremlja me povsod.

V njem ali v meni, v kom, ko mu sledim,
je več, ta hip, temè ali svetlobe?
A zanesljivo vem, da z manj tesnobe
kot sam s seboj doslej zdaj z njim živim.

Saj bolj kot dvomim, globlje vidim vase,
a včerajšnjega sebe se spominjam
vse manj in manj. Se tudi jaz spreminjam

na poti skozi svoje letne čase,
kot vse stvari, nekoč tako domačne?
Zdaj vsako jutro ugledam jih drugačne.

3.

Zdaj vsako jutro ugledam jih drugačne,
stvari, ki ljubim jih, ki v skrbi zanje
jih tihotapim v svoje krhke sanje.
A v njih so večkrat le še bolj temačne.

Zdaj muka, zdaj užitek je izbira,
ko sam stojim pred svojim *ali - ali*:
Bom šel naprej, kjer drugi so obstali?
Dvom me le opozarja, ne ovira.

Pove mi, kdaj sam sebe prehitevam,
zamaknjen v svoj fatamorganski cilj,
pove, kako bolešno samovšečna

je misel, ko navzven je ne odmevam,
kot je v motnjavi svojih temnih sil
celo ljubezen srečna in nesrečna.

4.

Celo ljubezen, srečna in nesrečna,
ta os življenja duše in telesa,
je najbolj živa, ko jo dvom pretresa:
Je ali ni vsak svoj trenutek – večna?

Ljubezen, neulovljiva rajska ptica,
v minljivosti vsegà nesmrtna duša,
ko dvom kot Vrag, kot Bog jo preizkuša,
in res je Vrag in Bog, Laž in Resnica.

Kam najina ljubezen dvoedina
po tiho zdaj, po prstih, je odšla,
se skrila, potajila se v temi?

Kot mrtvi plamen daljnega spomina
le še globoko v naju kdaj vzplamti.
Bi dvom me rad, slabiča, zbil na tla?

5.

Bi dvom me rad, slabiča, zbil na tla?
Od kod zdaj ta nenadni *kdo bo koga?*
Kot da zdaj dvom ni več samo ostroga
za moje lene misli. Do srca

se mi je že priplazil. Hoče vanj?
V to najino ljubezen dvoedino
poglabljat ali lajšat bolečino,
razganjat môro ali rajskost sanj?

A dvom je navsezadnje vendar dvom.
Morda sva si pa le preveč domača,
že kar prijateljska, le redko sprta,

zanj vrata vame zmerom so odprta,
ne gledam, kdaj odhaja, kdaj se vrača.
Ob njem zdaj vse manj tesen je moj dom.

6.

Ob njem zdaj vse manj tesen je moj dom.
Razklan na dvoje, ne le eno, dvojno
življenje diham, divje in spokojno,
ujet v to past med nebom in peklom.

-- Vse, kar dogaja se, se tu zgodi,
vsa groza in vsi čudeži življenja,
vse, kar je živega, se tu začinja
in tu konča, utihne, ovení.

Vsak sam v tem krogu živčno se prestopa.
Tu ni nam dobro, toda kam od tod?
Ne dvom, le negotovost nas oropa

moči in volje, da v pomlad bi pot
si spet utrlí vsak skoz svojo zimo.
Vsi v večno istem krogu se vrtimo.

7.

Vsi večno v istem krogu se vrtimo.
V njem za izhodom tipamo na slepo
z občutkom, da vse véliko in lepo
drsi, kot da nas ni, brezbrizno mimo.

Že res, življenje večkrat ni kaj prida,
a človek, preden pade, dolgo pada,
ko skrušen sklanja se čez rob prepada,
ga presvetlí nenadni sij privida,

ki pa nikdár ne pride nam naproti
in ni nikoli tam, kjer se nam kaže,
ne on k nam, mi, oteklih, bosih nog,

na poti k njemu vès čas smo na poti
– čeprav ujeti v večno isti krog.
Ni nam lahko, je pa vseeno laže.

8.

Ni nam lahko, je pa vseeno laže,
če dvom skoz čas usmerja nam korak,
kako je s slepo vero, vémo: vsak,
da je, kar ni, da ni, kar je, si laže.

Pa vendar: kdaj pa kdaj že kar vsiljivo
z nasveti in svarili mi teži,
odveč mi že postaja, zdaj skrbi
ga že vsak moj pobeg v nepredvidljivo.

Rad onkraj kdaj zazrem se, v svet skrivnosti,
privlači me, kar je na drugi strani,
morda, ker dvom me od tega odvrča,

celo razum vstop vanj, v ta svet, mi brani,
ker v njem sem spet igralec in igrača
zdaj že napol pozabljenih norosti.

9.

Zdaj že napol pozabljenih norosti
ne kaže zakopati v klet spominov,
če moč izgubljaajo kot slabo vino,
ne izgubijo vonja po mladosti.

V njej bil sem neusahljiv gejzir nemira,
poletja bruhal tudi v trdi zimi,
se dvigal, vzpenjal v vrh strasti in z njimi
spet padal vase, v ves njih bes izvira.

Takrat že, kot nevesta v novi dom,
ozaljšan zanjo, nanjo čakajoč,
je vame skoraj plaho stopil dvom.

Zdaj gleda mi v srce, jaz mu v obraz
ne vidim, a sva skupaj, dan in noč,
jaz dom sem mu, on v njem moj drugi jaz.

10.

Jaz dom sem mu, on v njem moj drugi jaz.
Doslej samo sopotnika, zdaj združena,
dokončno drug od drugega okužena
začudeno si gledava v obraz.

A moj že ni več čisto moj, njegov
ne več njegov, zato le še bolj tvegana
je moja pot. Kam? Kod? Oba sva zbegana:
dvom trden je postal, jaz negotov.

Če pot je dolga, človek že pred koncem
na smrt se utruči: za očetom, dedi
ponavljam si: Nič novega pod soncem,

od sebe k sebi vès čas po njih slédi
bežim skoz svoje nekrvave boje.
Kateri meč me je preklal na dvoje?

December 2000

BINA ŠTAMPE ŽMAVC